

Arrest

nr. 70 324 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Edo afkomst. U bent christen van religie en gaat naar de Mountain of Fire kerk van de pinksterbeweging. U werd geboren op 15/01/1987 en leefde u hele leven samen met uw familie in Usen Town in Edo State. U werkte als elektricien.

Uw vader was chieft priest in Usen Town en overleed op 14 april 2010. Bij het overlijden wil de traditie dat de oudste zoon de plaats van de overleden vader inneemt. De oudste zoon (F.) overleed in 2001 en u werd daarna de oudste nog levende zoon. U wil uw vader niet opvolgen omdat u bang bent om jong te sterven en omdat u het niet kunt rijmen met uw godsdienstige overtuiging.

Op 2 oktober 2010 's avonds kwamen 3 jonge mannen naar uw huis. Eén ervan kende u. Zijn naam is (Es.). De 3 jonge mannen vroegen naar u, maar preciseerden niet waarom ze kwamen. Uw moeder (El.) zei dat u niet thuis was. U was aan het werk in een nabijgelegen dorp Igosa.

Op 4 oktober 's avonds kwamen dezelfde 3 jonge mannen terug naar uw huis en vroegen naar u. Uw moeder zei opnieuw dat u uit werken was. Ze waren agressief in hun praten en zeiden dat u moest komen naar de ouderen. Toen u van het werk thuiskwam vertelde uw moeder over het bezoek. U zei dat u niet wilde gaan.

Op 5 oktober 's avonds kwamen dezelfde mannen opnieuw naar uw huis en vroegen naar u. Uw moeder zei opnieuw dat u uit werken was, maar de 3 dachten dat u thuis was. Ze duwden uw moeder aan de kant, waarbij ze viel en haar been brak. Daarna viel uw jongere broer (J.B.) deze mannen aan. Ze braken zijn arm met een stuk hout.

Wanneer u thuiskwam en hoorde wat er gebeurd was, besloot u te vluchten naar Lagos. U vertrok dezelfde nacht. U verbleef er enkele weken tot u 2 mannen uit uw dorp zag die achter u aanliepen. U was bang en vluchtte weg. U leerde (N.B.) kennen en hij bracht u op 28 oktober 2010 naar Accra in Ghana. Via uw vriend (N.B.) leerde u daar een zekere (R.) kennen. Zij hielpen u in te schepen en op 27 november 2010 vertrok u als verstekeling met de boot naar Antwerpen. U kwam aan in België op 31 december 2010 en op 4 januari 2011 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u vanaf 2001 – het tijdstip waarop uw broer (F.) overleed (gehoor CGVS, p. 4) - voorbestemd bent om uw vader als chief priest op te volgen.

Hoewel de functie van chief priest erfelijk is (gehoor CGVS p. 11) en het de wens van uw vader was dat u hem in die functie zou opvolgen (gehoor CGVS, p. 13) heeft uw vader u op geen enkele manier voorbereid om chief priest te worden (gehoor CGVS p.13). Dit is des te merkwaardiger, omdat het toch gaat om een belangrijke functie met status, die bovendien zeer uiteenlopende taken omvat (gehoor CGVS p. 11). Verder liet uw vader u toe uw eigen pinksterkerkgehoor te beleiden, terwijl dit volgens uw vader niet compatibel was met voodoo. Uw vader liet zelfs toe dat kerkgangsters bij u thuis over de vloer kwamen om samen te bidden (gehoor CGVS p. 19). Toen u aan uw vader zei dat u zijn taak later niet zou overnemen, zei hij enkel dat u moest zwijgen (gehoor p.12) en deed hij ondanks uw weigering verder geen pogingen om u te overtuigen om na zijn dood alsnog de functie van chief priest op te nemen. Hij heeft de gemeenschap ook nooit ingelicht over het feit dat u hem niet wilde opvolgen (gehoor CGVS, p.13). De vaststelling dat uw vader zo weinig doortastend te werk ging om de traditie in stand te houden dat u hem – als oudste in leven zijnde zoon - diende op te volgen, roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tijdens een tijdsbestek van bijna een half jaar (de periode tussen het overlijden van uw vader op 14/04/2010 en de dag waarop u voor het eerst bezoek kreeg van gezanten van de ouderen op 02/10/10) werd u overigens nooit door iemand benaderd in verband met de opvolging. De ouderen kwamen zelfs geregeld naar uw huis en vroegen er nooit naar (gehoor CGVS, p. 14). Dit gegeven doet verder afbreuk aan uw verklaringen als zou u voorbestemd zijn om uw vader op te volgen als chief priest.

Verder heeft u zo goed als niets gedaan om uw lot te ontlopen om uw vader als chief priest op te volgen. Zo geeft u aan dat u sinds de dood van uw broer (F.) in 2001 wist dat u ooit uw vader zou moeten opvolgen. (gehoor CGVS, p.13). U verklaarde ook dat u ongeveer 17 jaar oud was toen u christen werd en naar de kerk begon te gaan (gehoor CGVS, p.2) en dat u sindsdien beslist had dat u geen chief priest wilde worden (gehoor CGVS, p.13). Het is dan ook vreemd dat u nooit pogingen ondernomen hebt om het dorp te verlaten of verandering te brengen in deze situatie, omdat het binnen de verwachtingen lag dat uw weigering om uw vader als chief priest op te volgen in de toekomst voor problemen zou zorgen.

Toen uw vader overleed op 14/04/2010 wist u zeker dat u gevraagd zou worden om hem op te volgen (gehoor CGVS, p.15). U wist ook dat men u zou doden indien u weigerde om de functie op te nemen. (gehoor CGVS, p.12). Het is dan ook vreemd dat u nooit pogingen ondernomen hebt om het dorp te verlaten of verandering te brengen in deze situatie. Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u dat iedereen het recht heeft om zijn eigen leven te leiden en dat men moet respecteren dat u de functie niet wilde. (gehoor CGVS, p.16). Deze verklaring overtuigt echter niet, omdat uit uw andere verklaringen blijkt dat de traditie voorschreef dat u uw vader als chief priest diende op te volgen, en het bijgevolg binnen de verwachtingen lag dat uw weigering om uw vader als chief priest op te volgen voor problemen zou zorgen en u uw eigen leven niet zou kunnen leiden. Dit maakt het des te merkwaardiger dat u uw dorp niet vroeger bent ontvlucht.

Toen u gevraagd werd of er uitzonderingen mogelijk zijn op de opvolgingsprocedure, namelijk de overerving van de functie van chieft priest van vader op zoon, antwoordde u ontwijkend dat u het niet weet en er geen interesse voor hebt. (gehoor CGVS p.12), hetgeen een bijzonder bevreemdend antwoord is voor iemand die precies verondersteld wordt om zijn vader op te volgen in een functie die hij niet wil.

Hogervermelde vaststellingen laten toe om te betwijfelen dat u werkelijk uw land verlaten heeft omdat u geweigerd heeft om uw vader in de functie als chieft priest op te volgen.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in verdere mate ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden die de kern van uw asielrelaas betreffen.

Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld door de DVZ op 07/02/2011) tot twee keer toe dat vier mannen u thuis kwamen opzoeken (p. 2 pt. 5). Tijdens het gehoor op het CGVS had u het echter steeds over drie mannen (gehoor CGVS, p. 15-16). Toen u met deze contradictie geconfronteerd werd, antwoordde u dat men u vermoedelijk verkeerd begrepen had en dat het er wel degelijk drie waren (gehoor CGVS, p. 16-17). Verder maakte u in de vragenlijst van het CGVS melding van twee incidenten waarbij mannen u kwamen opzoeken (p. 2 pt. 5). Tijdens het gehoor op het CGVS vertelde u over drie bezoeken (gehoor CGVS p.17). Toen u met deze contradictie geconfronteerd werd, antwoordde u dat men u vermoedelijk verkeerd begrepen had en dat ze wel degelijk drie keer langs gekomen waren (gehoor CGVS, p. 16-17). In verband met dezelfde bezoeken van de mannen gaf u in de vragenlijst van het CGVS aan dat dit in september plaatsvond (p. 2 pt. 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat ze op twee oktober, vier oktober en vijf oktober waren langsgekomen (gehoor CGVS p. 14-15-16-17). Toen u opnieuw met deze contradictie geconfronteerd werd, antwoordde u dat men u vermoedelijk verkeerd begrepen had en dat u in oktober uw land verlaten hebt (gehoor CGVS, p. 16-17). Tot slot gaf u in de vragenlijst van het CGVS aan dat bij het laatste bezoek van de mannen bij uw broer (J.B.) been en arm werden gebroken (p. 2 pt. 5), terwijl u het tijdens het gehoor op het CGVS enkel nog over een gebroken arm had (gehoor CGVS p. 17). Toen u met deze contradictie geconfronteerd werd, antwoordde u opnieuw dat men u vermoedelijk verkeerd begrepen had en dat op de foto's die u voorlegde te zien is hoe het echt gebeurd is (gehoor CGVS, p. 16-17). Uw telkens herhaalde verantwoording voor de tegenstrijdigheden, met name dat u vermoedelijk verkeerd begrepen werd, overtuigt niet, vermits uit de vragenlijst van het CGVS blijkt dat u zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan (p. 3).

Dergelijke veelvuldige tegenstrijdige verklaringen, die de essentiële elementen van uw asielrelaas betreffen, bevestigen het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

Uit al het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u uw vader als chieft priest diende op te volgen na diens dood in april 2010. Bijgevolg kan u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u 6 afdrucken van foto's neer waarvan u zegt dat u ze verkregen heeft per e-mail. U verklaart dat op de afdrucken achtereenvolgens uw moeder met gebroken been, uw broer met gebroken arm, uw moeder en broer samen, uw vader tijdens een voodoo-verering en 2 afbeeldingen van voodoo-verering te zien zijn.

Volgens uw verklaring bent u zelf echter niet te zien op de foto's te zien. Het is dan ook onmogelijk te concluderen dat de personen op de foto effectief uw moeder, broer en vader zijn. Verder geven de neergelegde foto's slechts een indicatie dat uw broer een arm zou gebroken hebben en uw moeder een been, vermits deze lichaamsdelen op de foto's in een verband zijn gewikkeld. Ze bieden echter geen uitsluitel over de echtheid van de verwondingen die uw broer en moeder volgens u hebben opgelopen en evenmin over de omstandigheden waarin ze deze beweerde verwondingen hebben opgelopen. De neergelegde documenten zijn dan ook niet van die aard dat ze de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Tenslotte bent u niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst of reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsverplichting, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel evenals de schending van het artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en die van de staat anderzijds, terwijl het belang van de staat bij de maatregel nihil is en de schade die hem zou worden berokkend enorm is. De middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, het artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986, de artikelen 8 en 14 van het EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen volgens verzoeker dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht heeft geschonden aangezien de commissaris-generaal op basis van de feitelijke gegevens onredelijk tot een besluit is gekomen.

Verzoeker stelt dat zijn vader duidelijk wist dat hij hem niet wou opvolgen zodat het logisch is dat zijn vader hem niet voorbereid heeft. Hij merkt op dat de commissaris-generaal geen informatie heeft toegevoegd aan het administratief dossier inzake de functie van 'chief priest'. De bestreden beslissing is dan ook gesteund op wat de commissaris-generaal 'veronderstelt' met betrekking tot deze functie.

Verzoeker gaf aan dat hij van jongs af aan christen is en dat er mensen bij hen thuis mochten komen om te bidden. Hij merkt op dat zijn vader hem telkens op sussende toon heeft aangemaand te zwijgen over de opvolging. Verzoeker stelt dat zijn vader het probleem gewoon uit de weg is gegaan en nooit had gedacht dat hij op zo jonge leeftijd zou sterven. Hij betoogt dat zijn vader dacht dat hij zich nog wel zou bedenken en dat het dan ook geen zin had hem gedwongen aan een voorbereiding op 'chief priest' te onderwerpen. Waarom zou zijn vader, gelet op het feit dat hij dacht dat zijn zoon nog op andere gedachten zou komen, een rel veroorzaken in de gemeenschap. Verzoeker wijst op het feit dat hij zelf ook niet weet op welke leeftijd zijn vader heeft geleerd hoe 'chief priest' te zijn. Hij weet evenmin wanneer en in welke omstandigheden zijn vader 'chief priest' is geworden. Hij stelt dat het logisch lijkt dat men hem zou opleiden eens zijn vader er niet meer was.

Waar de commissaris-generaal heeft opgemerkt dat in een tijdsbestek van zes maanden na de dood van zijn vader, hij nooit door iemand benaderd werd omtrent de opvolging, wijst verzoeker op het feit dat er na een overlijden een lange periode van rouw volgt. Hij stelt dat hij niet weet wat de gemeenschap in deze zes maanden heeft gedaan.

Verzoeker voert aan dat het gelet op zijn jonge leeftijd normaal is dat je niet zomaar wegloopt van bij je ouders. Hij stelt dat het best mogelijk was dat het probleem zich nooit zou stellen. Verzoeker merkt op dat hij het dorp niet heeft verlaten omdat zijn vader dacht dat hij nog niet tot de jaren van verstand was gekomen en dat hij op andere gedachten zou komen. Hij benadrukt dat hij echt niet weet of er uitzonderingen mogelijk zijn. Hij had zijn geloof en had geen interesse in de taken van zijn vader. Verzoeker stelt ook nooit aan de ouderen gevraagd te hebben of er uitzonderingen mogelijk waren nu hij de mannen aan zijn deur nooit heeft gezien en uiteraard zelf geen vragende partij was hen te gaan opzoeken en ernaar te gaan vragen. Hij merkt op dat hij dan niet meer naar zijn familie had kunnen terugkeren.

Verzoeker voert inzake de aangehaalde tegenstrijdigheden aan dat zijn naam bij de Dienst Vreemdelingenzaken foutief werd neergeschreven zodat het dan ook niet te verwonderen is dat men de getallen ook foutief heeft neergeschreven. Hij benadrukt dat zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal de correcte zijn en dat zijn verklaringen wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn. Hij verwijst te deze naar rechtsleer van J. Hathaway en naar de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*" van UNHCR.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat hij wel degelijk geïnterviewd zal worden gelet op het feit dat hij de zoon van de overleden 'chief priest' is en dat hij niet zal geholpen worden door de politie.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij betoogt dat hij bij terugkeer naar Nigeria een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade en dat hij niet zal kunnen rekenen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten. Verzoeker merkt op dat voodoo breed verspreid is in Nigeria en dat je als abnormaal of krankzinnig wordt aanzien als je er niet in gelooft. Hij stelt dat hij volgens het in Nigeria heersende geloof dan ook zijn straf zal krijgen omdat hij geweigerd heeft de traditie verder te zetten en zijn vader op te volgen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en stelt dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend

is voor de bevolking van een land of regio voldoende is om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert in het geheel niet op welke wijze artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven behelst, en artikel 14 van het EVRM, dat het genot van de rechten en de vrijheden zoals bepaald in het EVRM zonder enige discriminatie waarborgt, door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van voornoemde artikelen niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Daar waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen afweging maakt tussen zijn belangen en deze van de staat, dient te worden opgemerkt dat het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de beslissing wel degelijk kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt.

2.2.5. Inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient, daar waar verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 101.624 van de Raad van State van 7 december 2001, te worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig voorkomt dat de Raad van State zich in 2001 zou hebben uitgesproken over de bevoegdheden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar deze instelling in 2007 ontstond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd immers slechts opgericht bij wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en vatte zijn werkzaamheden officieel aan op 1 juni 2007.

Inzake de bevoegdheden van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden gesteld dat deze inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

In hetgeen volgt wordt verzoekers asielaanvraag ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 (zie sub 2.2.6.), en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (zie sub 2.2.7.).

De RvV dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker stelt dat er geen informatie met betrekking tot de functie van 'chief priest' in het administratief dossier aanwezig is, dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoeker zelf blijkt dat de functie van 'chief priest' een belangrijke en erfelijke functie is (gehoorverslag CGVS p.11).

Verzoekers stelling in het verzoekschrift - ter verschoning van het argument in de bestreden beslissing dat de vaststelling dat zijn vader weinig doortastend te werk ging om de traditie in stand te houden, de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt - dat zijn vader uiteraard nooit had gedacht dat hij op zo jonge leeftijd ging sterven en dat deze dacht "*het verstand komt wel met de jaren*", strookt niet met het belang en het aanzien van de 'chief priest' binnen de (lokale) gemeenschap. Gelet op het belang van deze functie, zoals dit ook tot uiting komt in de landeninformatie gevoegd aan het verzoekschrift, is het niet plausibel dat verzoekers vader, indien deze werkelijk een 'chief priest' was, verzoeker niet inwijdde of op jonge leeftijd liet kennis maken met de elementen van dit traditioneel geloof.

Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen in de vragenlijst van het CGVS (ingevuld op de DVZ) en zijn verklaringen voor het CGVS wordt vastgesteld dat de tegenstrijdigheden niet louter getallen (drie dan wel vier personen die hem kwamen opzoeken; twee dan wel drie incidenten) betreft maar eveneens de maand waarin de incidenten plaatsvonden (september dan wel oktober). Bovendien blijkt uit de vragenlijst dat verzoeker zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de inhoud ervan.

Waar verzoeker informatie aan het verzoekschrift heeft gevoegd, *in casu* over de gevolgen voor een persoon die een 'chief priest' positie weigert, antwoordt verweerder terecht dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten/informatie van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aantoont. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat een bron in de informatie (de ASC Professor) verklaart dat hij nooit hoorde dat het priesterschap gedwongen werd opgelegd in Nigeria omdat het schrijn een priester nodig heeft die interesse heeft en geschikt is voor de rol.

De door verzoeker bijgebrachte foto's kunnen omwille van de redengeving in de bestreden beslissing, die door de Raad wordt bijgetreden, niet leiden tot een andere oordeelvorming.

De bestreden beslissing vindt inzake de vluchtelingenstatus steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker brengt in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus geen andere elementen bij dan deze ten grondslag aan zijn vluchtelingenrelaas. Verzoeker voert geen element aan waaruit blijkt

dat de algemene situatie "*bedreigend is voor de bevolking van een land of regio*". Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS